

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. DIKON.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

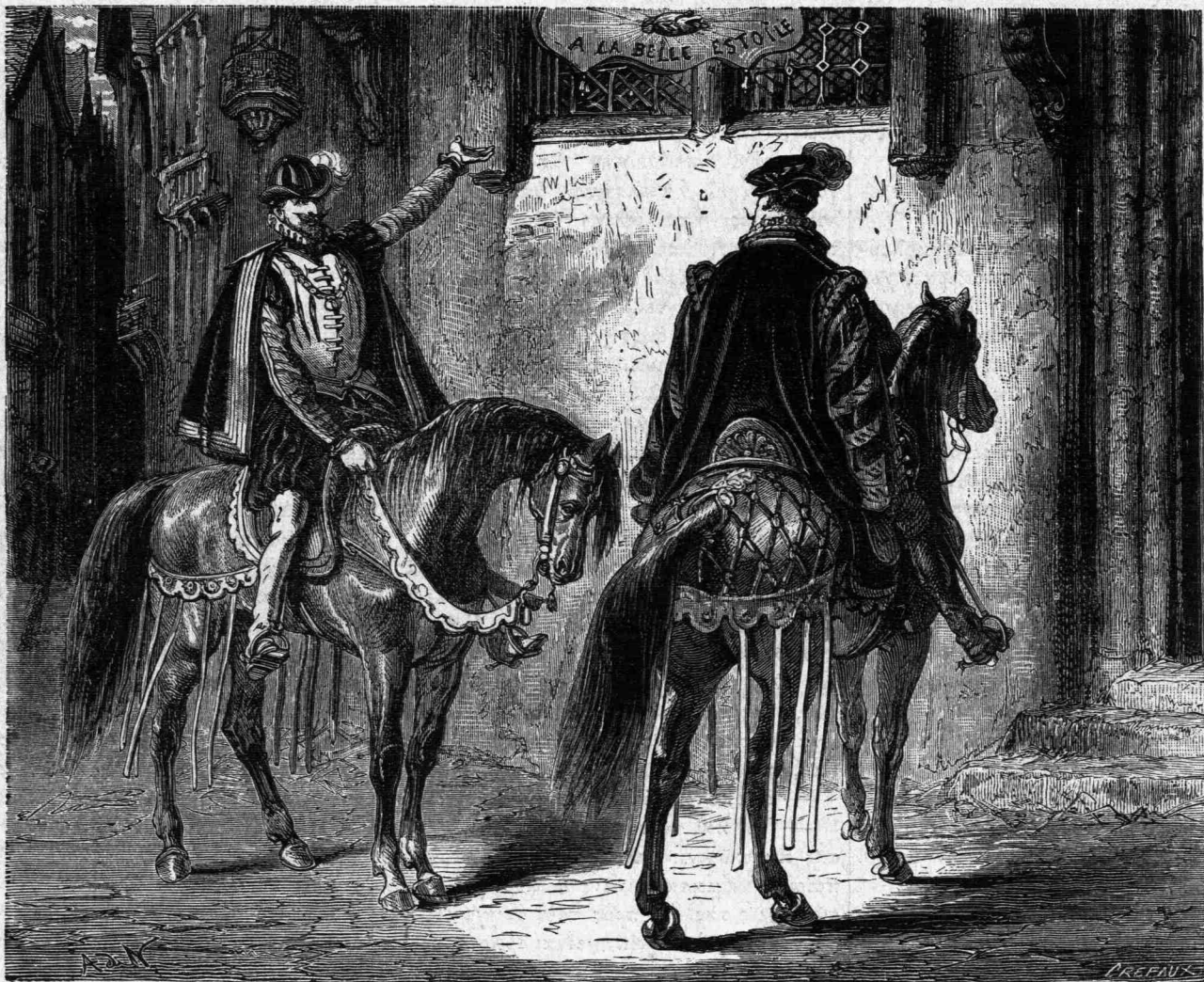
ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθου»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά. (Συνέχεια). — Ὑπόθεσις Κωμωδίας, διήγημα Α. Karr, μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου. (Συνέχεια) — Ἡ Λουσιμένη Χινοῦμισσα, μυθιστορία Λεῖλας Χινοῦ. (Συνέχεια). — Ἡ Μονομαχία ὑπὸ Δίμ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ :

Ἐν Ἀθήναις : δρ. δ, ταῖς ἑπαρχίαις 6, τὸ ἐξωτερικῶν 10
ΦΥΛΛΑ προσηνυόμενα λεπτὰ 20.

Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσχημοῦ καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ὁμολογεῖσθε τοῦλάχιστον ὅτι ἡ εἰκὼν εἶνε θαλακτικωτάτη. [Σελίς 27].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

— ὦ! τὸ εἰξευρον κάλλιστα ὅτι θὰ
λθῇ, ἀνέκραξεν ὁ δούξ.

— Ἐρρίκε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μετὰ
ωνῆς ἀποφασιστικῆς, λαμβάνουσα τὴν
ἐστρα τοῦ δούκους. Ἐρρίκε, τώρα θὰ ἰδῇς
ἐν κρατῶ τὸν λόγον μου, καὶ ἂν δύναται
εἰς νὰ βασισθῇ εἰς ὅ,τι τῷ ὑπεσχέθην.

Εἰσελθε εἰς τὸ τιμωνίόν μου.

— Δέσποινα, ἄφες με ν' ἀνχωρήσω ἂν
ἵναι ἔτι καιρὸς, διότι σκέφθητι ὅτι εἰς
τὸ πρῶτον δεῖγμα τοῦ πρὸς σὲ ἔρωτός του
ἐξέρχομαι τοῦ τιμωνίου καὶ τότε συμφορὰ
εἰς αὐτόν!...

— Εἶσαι τρελλός! Εἰσελθε, εἰσελθε σοὶ
λέγω· ἐγὼ ἐγγυῶμαι.

Καὶ ὤθησε τὸν δούκα εἰς τὸ τιμώ-
νιον.

Ἦτο καιρὸς. Μόλις ἐκλείσθη ἡ θύρα ὅ-
πισθεν τοῦ πρίγκηπος, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς
Ναβάρρας, μετὰ δύο ἀκολουθῶν φερόντων
δύο κηροπήγια μετὰ ὀκτὼ λαμπάδων ἐκ
κιτρίνου κηροῦ, ἐφάνη μειδιών ἐπὶ τοῦ οὐ-
δοῦ τοῦ κοιτωνός.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκρυψε τὴν ταραχήν της
ποιήσασα αὐτῷ βαθεῖαν υπόκλισιν.

— Δὲν κατεκλίθητε ἀκόμη, δέσποινα ;
ἠρώτησεν ὁ Βερνός, τὸ ἦθος ἔχων εἰλικρι-
νὲς καὶ φαιδρόν. Μὴ κατὰ τύχην μὲ περιε-
μένετε ;

— Οὐχί, δέσποτα, ἀπήντησεν ἡ Μαργα-
ρίτα, διότι χθὲς ἀκόμη μοὶ εἶπατε, ὅτι δὲν
ἄγνοεῖτε ὅτι οἱ γάμοι ἡμῶν ἦσαν πολιτικὴ
συμπαχία καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ μ' ἐξεβιά-
ζετε.

— Ἀριστα ! ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι λό-
γος ὅπως μὴ συνδιαλεχθῶμεν ὀλίγον. Γι-
λόννη, κλείσε τὴν θύραν καὶ ἄφες μας μό-
νους.

Ἡ Μαργαρίτα, ἥτις ἐκάθητο, ἠγέρθη
καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ὥστε ἤθελε νὰ δια-
τάξῃ τοὺς ἀκολουθοῦς ὅπως μείνωσιν.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ κράξω τὰς θαλα-
μηπόλους σας ; Ὅτὰ τὸ πρᾶξω, ἂν τὸ θέ-
λετε, καίτοι ὁμολογῶ ὅτι δι' ὅσα ἔχω νὰ
εἶπω, ἐπεθύμουν νὰ ἤμειθα μόνοι.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐβάδισε πρὸς τὸ τιμῶνιον.

— "Ὁχι!", ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, φιλοφροενῶς πρὸς αὐτοῦ μεθ' ὀρμῆς. Εἶναι ἀνωφελές. Εἶμαι ἑτοιμος νὰ σᾶς ἀκούσω.

Ὁ Βακρὸς ἔμαθεν ὅ,τι ἤθελε νὰ μάθῃ. Ἐρρίψε ταχὺ καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα πρὸς τὸ τιμῶνιον, ὡσεὶ ἤθελε μεθ' ὅλον τὸ κρύπτον αὐτὸ παραπέτασμα νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα αὐτοῦ. Εἶτα προσβλέψας αὐθις πρὸς τὴν ὥραιαν νύμφην, κάτωχρον ἐκ τοῦ φόβου, εἶπε διὰ φωνῆς ἐντελῶς ἡσύχου:

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δέσποινα, ἂς συνομιλήσωμεν ὀλίγον.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, εἶπεν ἡ νεάνις, ἀναπέσασα μᾶλλον ἢ καθήσασα ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἣν ἐδείκνυσεν αὐτῇ ὁ σύζυγός της.

Ὁ Βακρὸς ἐκάθησε παρ' αὐτῇ.

— Δέσποινα, ἐξηκολούθησε, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἐλέχθησαν ὑπὸ πολλῶν, οἱ γάμοι μας εἶναι κατ' ἐμὲ καλοί. Ἐγὼ ἀνῆκα εἰς ὑμᾶς καὶ σεῖς εἰς ἐμέ.

— Ἀλλὰ... εἶπεν ἡ Μαργαρίτα τρομάζασα.

— Ὡς ἐκ τούτου ὀφείλομεν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, χωρὶς νὰ φανῇ προσέχων εἰς τοὺς δισταγμοὺς τῆς Μαργαρίτας, νὰ φερώμεθα ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον ὡς ἀγαθοὶ σύμμαχοι, ἀφοῦ σήμερον ὁμώσαμεν συμμαχίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἴσθε καὶ σεῖς τῆς γνώμης ταύτης;

— Ἐντελῶς, Μεγαλειότητά, εἶπεν ἡ νεάνις.

— Δὲν ἄγνοῶ, δέσποινα, πόσον τὸ διορατικόν σας εἶναι μέγα. Δὲν ἄγνοῶ ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς αὐλῆς εἶναι πλήρες ἐπικινδύνων ἀβύσσων. Ἐγὼ εἶμαι νέος, καίτοι δὲ οὐδέποτε ἐκακοποίησά τινα, ἔχω πλείους ὅσους ἐχθρούς. Εἰς ποῖον στρατόπεδον, δέσποινα, δεῶν νὰ κατατάξω ἐκείνην ἥτις ἤδη φέρει τὸ ὄνομά μου καὶ ἥτις μοὶ ὠρίσθη ἀγάπην ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ;

— Ὡ! δέσποτα, καὶ δύνασθε νὰ σκεφθῆτε...

— Οὐδὲν σκέπτομαι, δέσποινα, ἐλπίζω καὶ θέλω νὰ πεισθῶ ὅτι ἡ ἐλπίς μου δὲν εἶναι ἀβάσιμος. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι οἱ γάμοι μας εἶναι ἡ πρόφασις ἡ παγίς.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνεσκήρτησε, διότι αὐτὸ τοῦτο ἐσκέπτετο ἴσως καὶ αὐτῇ.

— Ποῖον δὲ τῶν δύο; ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας. Ὁ βασιλεὺς μὲ μισεῖ, ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού μὲ μισεῖ, ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν μὲ μισεῖ, ἡ Αἰκατερίνα τῶν Μεδίκων ἐμίσει λίαν τὴν μητέρα μου ὅπως μὲ μισεῖ καὶ ἐμέ...

— Ὡ! τί λέγετε;...

— Τὴν ἀλήθειαν, δέσποινα, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἤθελον, ὅπως μὴ νομίζωσιν ὅτι ἀπατῶμαι ἐπὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Δε-Μου καὶ τῆς δηλητηρίασεως τῆς μητρός μου, νὰ εὕρισκετό τις ἐδῶ ὅπως μὲ ἀκούῃ.

— Ὡ! δέσποτα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ ζωηρότητος καὶ τοὶ προσπαθήσασα νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν της ὑπὸ θελκτικὸν μειδίαμα, δὲν ἄγνοεῖτε ὅτι ἐνταῦθα οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἡμῶν τῶν δύο παρίσταται.

— Καὶ ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο ὁμιλῶ ἐλευθέρως καὶ τολμῶ νὰ σᾶς λέγω ὅτι δὲν ἀπατῶμαι ἐκ τῶν θωπειῶν, ἂς μοὶ ἐπιδοκιμασθῇ ἡ οἰκία τῆς Γαλλίας καθὼς καὶ ἡ τῆς Λορραίνης.

— Βασιλεῦ! βασιλεῦ! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἐ! καὶ τί τρέχει, φίλη μου; ἡρώτησεν ὁ Ἐρρίκος, μειδιῶν καὶ αὐτός.

— Τί τρέχει; αὐτοὶ οἱ λόγοι, δέσποτα, εἶναι λίαν ἐπικίνδυνον.

— Διόλου, ὅταν εἴμεθα μόνοι οἱ δύο, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς. Σᾶς ἔλεγον λοιπόν...

Ἡ Μαργαρίτα ἐκάθητο προφανῶς ἐπὶ ἀνθρώκων. Ἐπεθύμει νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τοῦ Ἐρρίκου, ἀλλ' οὗτος ἐξηκολούθησε μετ' ἐντελοῦς κατ' ἐπίφασιν ἀπλοϊκότητος.

— Σᾶς ἔλεγον λοιπόν ὅτι ἡπειλούμην πανταχόθεν. Ἡπειλούμην ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἡπειλούμην ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσὼν, ἡπειλούμην ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού, ἡπειλούμην ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος, ἡπειλούμην ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης, ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Μαγένης, ὑπὸ τοῦ καρδινάλιου τῆς Λορραίνης, ἡπειλούμην ἐπὶ τέλους ὑπὸ πάντων. Τοῦτο τὸ ἐννοεῖ τι ἐνστιγματωδῶς, ὡς δὲν ἄγνοεῖτε, δέσποινα. Καὶ λοιπόν, κατὰ πασῶν τῶν ἀπειλῶν τούτων, αἵτινες δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ μεταβληθῶσιν εἰς προσβολάς, δύναμαι νὰ ὑπερασπισθῶ τῇ ὑμετέρᾳ ἀρωγῇ, διότι σᾶς ἀγαπῶσι πάντες οἱ μισοῦντές με.

— Ἐμέ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί, ὑμᾶς, ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας, μετ' ἐντελοῦς ἀφελείας. Ναί, ἀγαπᾷ ὑμᾶς ὁ βασιλεὺς Κάρολος. Ναί, ἀγαπᾷ ὑμᾶς, καὶ ἐτόνισεν ἰδιαζόντως τὰς λέξεις ταύτας. — ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν, ἀγαπᾷ ὑμᾶς ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνα; ἀγαπᾷ ὑμᾶς, ἐπὶ τέλους, ὁ δούξ τῆς Γκιζης.

— Δέσποτα, ἐπιθύρυσεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἐ, καὶ τί τὸ παραδόξον, ἂν πάντες σᾶς ἀγαπῶσιν; Ἐπειτα, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ὠνόμασα εἶναι ἡ ἀδελφοί σας ἡ συγγενεῖς σας. Ἡ πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἀγάπη εἶναι εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐπανέλαβεν ἡ Μαργαρίτα καταβεβλημένη, ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε;

— Εἰς ὅ,τι σᾶς εἶπον ἤδη: ἂν γίνητε, δὲν λέγω φίλη μου, ἀλλὰ σύμμαχός μου, δύναμαι ν' ἀποσοβήσω πάντα κίνδυνον, ἐνῷ ἂν ἦσθε ἐχθρά μου ἐκάθηται.

— Ἐχθρά σας! οὐδέποτε, δέσποτα! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἀλλ' ἐπίσης οὐδέποτε καὶ φίλη μου;

— Ἰσως.

— Σύμμαχός μου δέ;

— Βεβαίως.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα στραφεῖσα ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν βασιλέα, ἣν οὗτος λαβὼν ἠσπάσθη ἐρωτοτρόπως καὶ ἐκράτησεν ἐν ταῖς ἐκταῖς, μᾶλλον ὅπως ἐξετάσῃ, ἢ ἐξ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε. Σᾶς πιστεύω, δέσποινα, καὶ δέχομαι ὑμᾶς ὡς σύμμαχον. Συνέζευξεν ἡμᾶς χωρὶς νὰ γνωρίζωμεθα, χωρὶς νὰ ἀγαπώμεθα. Συνέζευξεν ἡμᾶς χωρὶς νὰ μᾶς ἐρωτήσωσιν ὡς ἐκ τούτου οὐδὲν ὡς σύζυγοι ὀφείλομεν πρὸς ἀλλήλους. Βλέπετε, ὅτι προλαμβάνω τὰς ἐπιθυμίας σας, καὶ σᾶς ἐπιβεβαιῶ τὴν ἐσπέρην ταύτην ὅ,τι ἔλεγον πρὸς ὑμᾶς χθές. Ἀλλὰ συμμαχοῦμεν ἐλευθέρᾳ βουλήσει καὶ χωρὶς νὰ μᾶς ἐκβιάζῃ τις. Συμμαχοῦμεν ὡς δύο καρδίαι εἰλικρινεῖς, αἵτινες συμμαχοῦσαι ὀφείλουσιν ἀμοιβαίαν προστασίαν. Αὕτη δὲν εἶναι καὶ ἡ ὑμετέρα γνώμη;

— Ναί, δέσποτα! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα προσπαθοῦσα νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βακρὸς ἔχων πάντοτε τὰ βλέμματα προσηλωμένα ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ τιμῶνιου, ἐπειδὴ καὶ ἡ πρώτη ἀποδείξις εἰλικρινοῦς συμμαχίας εἶναι ἡ μᾶλλον ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη, θέλω νὰ σᾶς ἀναπτύξω κατ' ὅλας τὰς μυστικωτέρας αὐτοῦ λεπτομερείας τὸ σχέδιον ὅπερ κατήρτισα ὅπως καταπολεμήσω πάσας τὰς ἐχθροπαθείας ταύτας.

— Βασιλεῦ!... ἐπιθύρυσεν ἡ Μαργαρίτα στραφεῖσα καὶ αὐτῇ πρὸς τὸ τιμῶνιον ἀκουσίως, ἐνῷ ὁ Βακρὸς βλέπων τὴν πονηρίαν αὐτοῦ ἐπιτυγχάνουσιν ἐμειδία ὑπὸ τὸν μύστακά του.

— Ἰδοὺ λοιπόν τί προτίθεμαι νὰ πράξω, ἐξηκολούθησε λέγων χωρὶς νὰ φανῇ προσέχων εἰς τὴν ταραχὴν τῆς νεάνιδος: θά...

— Δέσποτα!... ἐκράυγασεν ἡ Μαργαρίτα, ἐγερθεῖσα ὀρμητικῶς καὶ δραξαμένη τοῦ βραχίονος τοῦ βασιλέως, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀναπνέσω ὀλίγον. Ἡ συγκίνησις... ὁ καύσων... πνίγομαι...

Καὶ πράγματι, ἡ Μαργαρίτα ἦτο ὠχρὰ καὶ ἔτρεμε σύσσωμος, κινδυνεύουσα νὰ κρημνισθῇ χαμαί.

Ὁ Ἐρρίκος ἔδραμεν εἰς τὸ παρὰ θυρον καὶ ἠνέφξεν αὐτό: τὸ παρὰ θυρον τοῦτο ἦτο ἄνωγι τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν ἠκολούθησε.

— Σιωπὴ! σιωπὴ! βασιλεῦ! ἐπιθύρυσεν εἰς τὸ οὖς του. Σιωπὴ! χάριν ὑμῶν.

— Ἐ! δέσποινα, εἶπεν ὁ Βακρὸς μειδιῶν πονηρῶς, δὲν μοὶ εἶπατε ὅτι εἴμεθα μόνοι;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μὲ ἠκούσατε λέγουσάν ὅτι διὰ τινος σωλῆνος εἰσαγομένου εἰς τὴν ὀροφὴν ἢ διὰ τοῦ τοίχου δύναται τις ν' ἀκούῃ καλλίστα;

— Ἀξιόλογα, εἶπε ζωηρῶς καὶ βιαστικῶς ὁ Βακρὸς. Δὲν μὲ ἀγαπᾶτε, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' εἴσθε τιμὰ γυνή.

— Τί ἐννοεῖτε, δέσποτα;

— Ἐννοῶ ὅτι ἂν ἦσθε ἱκανὴ νὰ μὲ προσδώσετε, θὰ μὲ ἀφίνετε νὰ ἐξακολουθήσω, διότι ἐπιδιδόμην μόνος. Μὲ ἀνεχαίτισατε. Τώρα γνωρίζω ὅτι κρύπτεται τις ἐδῶ, ὅτι εἴσθε ἄπιστος σύζυγος, ἀλλὰ πιστὴ σύμμαχος, καὶ κατὰ τὸ παρόν, προσέθετο μειδιῶν, ἔχω μᾶλλον ἀνάγκην, τὸ ὁμολογῶ, πιστεῶς ἐν τῇ πολιτικῇ μᾶλλον ἢ ἐν τῷ ἔρωτι.

— Βασιλεῦ!... ἐπιθύρυσεν ἡ Μαργαρίτα συγκεχυμένη.

— Καλά, καλά! δι' αὐτὰ ὅλα θὰ ὁμι-
λήσωμεν βραδύτερον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὅταν
γνωρισθῶμεν καλλίτερον.

Εἶτα, ὑψῶν τὴν φωνήν,

— Καὶ λοιπόν, εἶπεν, ἀναπνέετε τώρα
καλλίτερον, δέσποινα;

— Ναί, βασιλεῦ, ναί· ἐπιθύρῃσεν ἡ
Μαργαρίτα.

— Τότε, ἐπκνέλαθεν ὁ Βεαρνός, δὲν
θέλω νὰ σᾶς ἐνοχλῶ περισσότερον. Ὁφει-
λον νὰ προσφέρω πρὸς ὑμᾶς τὰ σεβάσματα
μου καὶ ἀποδείξεις τινὰς φιλίας εἰλικρι-
νοῦς. Εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε αὐτάς
καθὼς σᾶς τὰς προσφέρω, ἐγκαρδίως. Ἀνα-
παυθῆτε δὲ καὶ καλὴν νύκτα....

Ἡ Μαργαρίτα ἔρριψε πρὸς τὸν σύζυγόν
της βλέμμα λάμπον ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ
ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, τῷ εἶπε.

— Πολιτικὴ συμμάχια, πιστὴ καὶ εἰ-
λικρινής; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Πιστὴ καὶ εἰλικρινής, ἀπήντησεν ἡ
βασιλίσσα.

Τότε ὁ Βεαρνός ἐβάδισε πρὸς τὴν θύ-
ραν ἔλκων, διὰ τῆς γοητείας, τοῦ βλέμ-
ματός του τὴν Μαργαρίταν. Εἶτα, ὅτε
ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος καὶ τὸ παραπέτασμα
τῆς θύρας ἔπεσεν ὀπισθεν αὐτῶν:

— Εὐχαριστῶ, Μαργαρίτα, εἶπε ζωη-
ρῶς ὁ Ἑρρίκος, ἀλλὰ χαμηλῇ τῇ φωνῇ.
Εὐχαριστῶ! Εἰσθε ἀληθῆς θυγάτηρ τῆς
Γαλλίας. Ἦδη ἀναχωρῶ ἡσυχος. Ἐν ἐλ-
λείψει τοῦ ἔρωτός σας, θὰ ἔχω τὴν φιλίαν
σας. Βασίζομαι ἐφ' ὑμῶν, ὡς καὶ σεῖς δύ-
νασθε νὰ βασισθῆτε ἐπ' ἐμοῦ. Χαίρετε,
δέσποινα.

Καὶ ὁ Ἑρρίκος ἡσπασθῆ τὴν χεῖρα τῆς
σύζυγου του, θλίψας αὐτὴν ἐλαφρῶς. Εἶτα
ἐλαφρόπους ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του,
ψιθυρίζων ἐν τῷ διαδρόμῳ:

— Ποῖος διάβολος νὰ ἦναι μὲ αὐτὴν.
Ὁ βασιλεὺς; ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού; ὁ δούξ
τοῦ Ἀλανσῶν; ἢ ὁ δούξ τῆς Γκιζης; Νὰ
ἦναι ἄρα γε ἀδελφός ἢ ἐραστής; ἢ ἀμφο-
τέρω; Τῇ ἀληθείᾳ, μετενόησα ὅτι ἐζήτησα
τὴν συνέντευξιν ταύτην μετὰ τῆς βαρόνης.
Ἀλλὰ, ἀφοῦ ἔδωκα εἰς αὐτὴν τὸν λόγον
μου καὶ ἡ Δαριόλη μὲ περιμένει... Ἀδιὰ-
φορον. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ βαρόνη θὰ χάσῃ
ὀλίγον. Ἀπέρρασα ἀπὸ τὸν κοιτῶνα τῆς συ-
ζύγου μου, πηγαίνω εἰς αὐτήν, καὶ εἰς τὴν
πίστιν μου αὐτὴ ἡ Μαργαρίτα, ὡς τὴν λέγει
ὁ γυναικάδελφός μου Κάρολος ὁ Θ', εἶναι
ἀξιολάτρευτον πλάσμα.

Καὶ διὰ βήματος, ἐμφαίνοντος μικρὸν
διαταγμὸν, ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας
ἀνῆλθε τὴν εἰς τὰ δωμάτια τῆς κυρίας
Σώβης ἄγουσαν κλίμακα.

Ἡ Μαργαρίτα συνάδευσε αὐτὸν διὰ
τοῦ βλέμματος ἄχρις οὗ ἐγένετο ἄφηντος,
εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της. Εὗρε
τὸν δούκα ὄρθιον εἰς τὴν θύραν τοῦ τιμω-
νίου. Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν ἡσθάνθη σχεδὸν
ἐλεγχον συνειδήσεως.

Καὶ ὁ δούξ ἦτο σκυθρωπός, καὶ αἱ συ-
νεσπασμέναι ὀφρὺς του ἐνέφαινον σκέψεις
πικράς.

— Ἡ Μαργαρίτα, εἶπε, σήμερον ἦναι
οὐδενότι. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ ἦναι ἐχθρά.

— Ἀ! ἤκουσες; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Τί ἤθελες νὰ κάμω, ἐν τῷ τιμωνίῳ
ἐκείνῳ;

— Καὶ εὐρίσκεις ὅτι ἐφέρθη ἄλλως ἢ
ὡς ὄφειλε νὰ φερθῇ ἡ βασιλίσσα τῆς Να-
βάρρας;

— Ὅχι· ἀλλ' ἄλλως, ἢ ὡς ὄφειλε νὰ
φερθῇ ἡ ἐρωμένη τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ βασιλίσσα, δύ-
ναμαι νὰ μὴ ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου, οὐ-
δαίς ὅμως δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ παρ'
ἐμοῦ καὶ ὅπως τὸν προδώσω. Εἰπέ μοι εἰ-
λικρινῶς, θὰ ἐπρόδιδες τὰ μυστικὰ τῆς προί-
κιπίσεως τοῦ Πορκιάνου τῆς συζύγου σου;

— Ἔστω, ἔστω, δέσποινα, εἶπεν ὁ δούξ
σεῖων τὴν κεφαλήν. Βλέπω ὅτι δὲν μὲ
ἀγαπᾷς πλέον καθὼς τὰς ἡμέρας ὅτε μοῦ
ἐδιηγεῖσθαι τί ἐχάλεκεν ὁ βασιλεὺς κατ'
ἐμοῦ καὶ τῶν οἰκείων μου.

— Τότε ὁ βασιλεὺς ἦτο ὁ ἰσχυρός, καὶ
σεῖς ἦσθε οἱ ἀνίσχυροί· ἀλλὰ τώρα ὁ Ἑρ-
ρίκος εἶναι ὁ ἀνίσχυρος καὶ σεῖς εἰσθε οἱ
ἰσχυροί, ὥστε βλέπετε καλῶς ὅτι παίζω
πάντοτε τὸ αὐτὸ μέρος.

— Ἀλλὰ μεταβαίνεις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς
στρατοπέδου εἰς τὸ ἕτερον.

— Εἶναι δικαίωμα, κύριε, τὸ ὅποῖον
ἀπέκτησα σώσασα τὴν ζωὴν σου.

— Πολὺ καλὰ, δέσποινα. Ἐπειδὴ δὲ
καὶ ὅταν ἀποχωρίζονται οἱ ἐρασταὶ ἐπι-
στρέφουσι πρὸς ἀλλήλους πᾶν δῶρον, ἐπι-
φυλάσσομαι νὰ σώσω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν
σου, ἂν ἡ περίστασις παρουσιασθῇ, καὶ
τότε θὰ εἶμαι ἀπηλλαγμένος πάσης ὑπο-
χρεώσεως.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ δούξ προσέκλινε καὶ
ἀνεχώρησε, χωρὶς ἡ Μαργαρίτα νὰ κάμῃ
τὴν ἐλαχίστην κίνησιν ὅπως τὸν ἐμποδίσῃ.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, εὗρε τὴν Γιλόννην,
ἥτις ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ παράθυρον
τοῦ ἰσογείου, καὶ ἐν τῇ τάφρῳ τὸν ἀκό-
λουθόν του μεθ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέ-
γαρον τῆς οἰκογενείας Γκιζης.

Ἐν τούτοις, ἡ Μαργαρίτα σκεπτικὴ
ἐκάθησεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Ὅποια νῦν γάμων! ἐπιθύρῃσεν. Ὁ
σύζυγός μὲ φύγει, ὁ ἐραστής μὲ παραιτεῖ!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διῆλθεν ἐκ
τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς τάφρου, ἐρχόμενος
ἐκ τοῦ Πύργου τοῦ Ἀσσοῦ καὶ βαδίζων
πρὸς τὸν μύλον τοῦ Νομισματοκοπείου μα-
θητῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἔχων καὶ
ᾄδων τὸ ἐπόμενον ᾄσμα:

Ὅταν θέλω νὰ φιλήσω τὰ μυρίνοα μαλλιά σου:
ὅταν θέλω νὰ δαγκάσω τὰ ὠραία μαγουλά σου
ἢ τὰ δύο σου ζαχαρένια καὶ κοράλλινα χεῖλάκια,
Κόρη, διατὶ θυμῶνεις;

Καὶ τὸ πρόσωπο ζαρῖνεις;
Διὰ ποῖον τὰ φυλάττεις τὰ ὠραία σου ματάκια,
τὸν μαρμάρινον λαμόν σου τὰ χιονάτα σου τὰ
[σιγήθια];

Μὴν ἐπιθυμεῖς, ἀλήθειαν,
ἀπὸ τὸ φιλὶ παρθένα, εἰς τὸν Ἀδὴν νὰ τὰ πύρῃ;
νὰ σοῦ τὰ φιλήσῃ ὁ Πλούτωνος μωρός, ὁ ξεκουτιάτης;
Σκέψου πῶς ἀφοῦ πεθάνῃς θάχῃς πελιδνὰ τὰ χεῖλη,
καὶ ὅταν ἔρθω πεθαμένος καὶ ἐκεῖ σὲ ἀνταμώσω,

Μ' ὄρκο μου θὰ βεβαιώσω
πῶς δὲν σέῃα ποτὲ φίλη...

Τὸ λοιπόν, καλὴ μου κόρη, ὅσα εἴμεθα ἀκόμη,
ζωντανοὶ ἐς τὸν κόσμον τοῦτον, ἄλλαξέ αὐτὴν τὴν
[γνώμη].

Ἀπομένει μὴ τὰ χεῖλη καὶ τὰ μάγουλα φυλάττης,
εἰς τὸν ἔρωτα μὴν ἦται, εὐμορφῇ μου, ἀποστάτης,
Ἐπειδὴ, σὺν ἀποθάνῃς,
θὰ μετανοῇς ματαίως πῶς ἀνόητῃ ἐφάνης...

Ἡ Μαργαρίτα ἤκουσε τὸ ᾄσμα τοῦτο
μειδιῶσα μελαγχολικῶς. Εἶτα, ὅτε ἡ φωνὴ
τοῦ μαθητοῦ δὲν ἤκούετο πλέον, ἔκλεισε
τὸ παράθυρον καὶ προσεκάλεσε τὴν Γιλόν-
νην ὅπως τὴν βοηθήσῃ ἵνα κατακλιθῇ.

Γ'

Εἰς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἡ ἐπαύριον καὶ αἱ μετ' αὐτὴν ἡμέραι
διῆλθον ἐν ἑορταῖς, χαραῖς καὶ ἀγῶσιν.

Ἡ αὐτὴ συγχώνευσις ἐνηκολούθει γι-
νομένη τῶν δύο μερίδων. Θωπεῖται καὶ
τρυφερότητες ἱκαναὶ νὰ γυρίσωσι τὴν κε-
φαλὴν καὶ αὐτῶν τῶν λυσσασδεστέρων Οὐ-
γονόττων. Ἐβλέπε τις τὸν γέροντα Κοτ-
τῶν νὰ γευματίζῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ μετὰ
τοῦ βαρόνου Κουρτομέ, τὸν δούκα τῆς
Γκιζης νὰ ἀνέρχεται τὸν Σηκουάναν ἐν
λέμβῳ καὶ μουσουργίαις μετὰ τοῦ πρίγ-
κηπος Κονδέ.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἐφάνετο διαζευ-
χθεὶς τὴν συνήθη αὐτῷ μελαγχολίαν, καὶ
δὲν ἠδύνατο πλέον οὐδὲ στιγμὴν καὶ νὰ
μείνῃ ἄνευ τοῦ γαμβροῦ τοῦ Ἑρρίκου. Ἐπὶ
τέλους, ἡ βασιλομήτωρ ἦτο τόσῳ φαιδρὰ
καὶ ἡσυχολεῖτο τόσῳ πολὺ εἰς κεντήματα,
κοσμήματα καὶ πτίλα, ὥστε δὲν ἐκοιμήτο
σχεδόν.

Οἱ Οὐγονόττοι, χαυνωθέντες μικρὸν ἐν
τῇ νέᾳ ταύτῃ Καπύῃ, ἤρξαντο νὰ ἐν-
δύωνται ἱμάτια ἐκ μετὰξῆς, νὰ φέρωσι
σύμβολα καὶ νὰ διέρχωνται ἐπιδεικτικῶς
ὕπο τινὰς ἐξώστας, ὥστανε ἦσαν καθολι-
κοί. Πανταχόθεν παρετηρεῖτο ἀντιδρασίς
τις ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως, ὥστε ἐνό-
μιζέ τις ὅτι ἅπανα ἡ αὐλὴ θὰ ἐγίνετο
διαμαρτυρομένη. Καὶ αὐτὸς ὁ ναύαρχος,
μεθ' ὅλην τὴν πειρὰν του, συνελήφθη εἰς
τὴν παγίδα ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι, τόσῳ
δὲ ἐξημμένος κατέστη, ὥστε ἐσπέραν τινὰ
ἐλθισμὸν νὰ μασσήσῃ τὴν ὀδοντογλυ-
φίδα, ὅπερ ἔπραττε συνήθως ἀπὸ τῆς δευ-
τέρας μετὰ μεσημβρίας, ὅτε ἐτελείωνε τὸ
γεῦμά του, ἄχρι τῆς ὀγδότης τῆς ἐσπέρας,
ὅτε ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἵνα δειπνήσῃ.

Τὸ ἐσπέρας, καθ' ὃ ὁ ναύαρχος ὑπέπε-
σεν εἰς τὴν ἀπίστευτον ταύτην λήθην τῶν
ἐξῶν του, ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' εἶχε
προσεκάλεσει εἰς τὸ δειλινὸν τὸν Ἑρρίκον
τῆς Ναβάρρας καὶ τὸν δούκα τῆς Γκιζης.
Μετὰ τὸ φαγητόν, ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸ
σπουδαστήριόν του ὅπως ἴδωσι παγίδα
τινὰ διὰ λύκους, ἥς τὸν εὐφυᾶ μηχανισμὸν
εἶχεν ἐφεύρει αὐτός. Ἐνῷ δὲ ἀνέπτυσσεν
αὐτοῖς τὰ τοῦ μηχανισμοῦ, διακοπεῖς αἰφνης
ἠρώτησε:

— Καὶ ὁ ναύαρχος δὲν θὰ ἔλθῃ τὸ ἐσπέ-
ρας; ποῖος τὸν εἶδε σήμερον; καὶ ποῖος δύ-
νεται νὰ μοῦ δώσῃ εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ;

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρ-
ρας. Καὶ ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης
ἀνησυχῇ περὶ τῆς υἱείας του, δύναμαι νὰ
τὴν καθησυχάσω, διότι τὸν εἶδον σήμερον
τὴν 6 π. μ. καὶ τὴν 7 μ. μ.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, οὕτως τὰ βλέμματα, ἀφηρημένα πρὸς στιγμήν, προσηλώθησαν μετὰ ἐταστικῆς περιεργείας ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ του. Ἄ! σηκώσεσσι πολὺ πρῶτ', Ἑρρικάκι μου, διὰ νεόνυμφον!

— Ναί, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Βεαρνός. Ἦθελα νὰ μάθω παρὰ τοῦ ναυάρχου, ὅστις τὰ εἰσεύρει ὅλα, ἂν τινες τῶν εὐπατριδῶν μου, οὓς περιμένω ἔτι, εἶναι ἤδη κατ' ὁδόν.

— Εὐπατρίδας ἔτι! Εἶχες ὀκτακοσίους τὴν ἡμέραν τῶν γάμων σου, κατ' ἑκάστην δὲ ἔρχονται νέοι. Τί! μὴ θέλῃς νὰ μᾶς καταλάβῃς; εἶπεν Κάρολος ὁ Θ' γελῶν.

Ὁ δούξ τῆς Γκιζης συνέσπασε τὰς ὀφρὺς.

— Βασιλεῦ, ἐπανελάθεν ὁ Βεαρνός, μελετᾶται ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν Φλανδρῶν, καὶ θέλω νὰ συνενώσω περὶ ἐμὲ πάντας τοὺς ἐκ τῆς χώρας μου καὶ τῶν περιχώρων ὅσους κρίνω ὅτι δύνανται νὰ ἦναι ὠφέλιμοι εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

Ὁ δούξ, ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὁ Βεαρνός εἶχε λαλήσει εἰς τὴν Μαργαρίταν περὶ τινος σχεδίου του, ἤρξατο ἀκροώμενος μετὰ μεζιζονος προσοχῆς.

— Καλά, καλά! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς γελῶν πονηρῶς, ὅσῳ περισσότεροι εἶναι τόσῳ περισσότερον θὰ εὐχαριστηθῶμεν. Φέρε, φέρε, Ἑρρίκε. Ἀλλά, πόσοι εἶναι οἱ εὐπατρίδαι οὗτοι; Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἦναι ἀνδρεῖοι. Αἱ;

— Ἀγνοῶ, βασιλεῦ, ἂν οἱ εὐπατρίδαι μου θὰ κατορθώσωσι νὰ ἐξισωθῶσι ποτε πρὸς τοὺς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, πρὸς τοὺς τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού, ἢ πρὸς τοὺς τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης. Τοὺς γνωρίζω ὅμως καλῶς καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ πράξωσι τὸ καλλίτερον.

— Καὶ περιμένεις πολλοὺς;

— Δέκα ἢ δώδεκα ἔτι.

— Καὶ ὀνομάζονται;

— Βασιλεῦ, ἐλησμόνησα τὰ ὀνόματά των, καὶ πλὴν ἑνός, τὸν ὁποῖον μοὶ συνέστησεν ἰδιαίτερώς ὁ Τελιγνὺ ὡς ἐντελέστατον εὐπατρίδην καὶ ὅστις ὀνομάζεται Δελαμὸλ, δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ...

— Δελαμὸλ! Δὲν εἶναι εἰς Λεράκ Δελαμὸλ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, κάτοχος ὢν ἐντελῶς τῆς γενεαλογικῆς ἐπιστήμης, εἰς Προδηγηγιανός;

— Ἀκριβῶς, Μεγαλειότατε. Ὡς βλέπετε στρατολογῶ μέχρι Προδηγηγίας.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ δούξ τῆς Γκιζης, μετὰ σαρκαστικοῦ μειδιάματος, προχωρῶ πλέον μακρὰν ἔτι ἢ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, διότι φθάνω μέχρι τοῦ Πεδεμοντίου ζητῶν πάντας τοὺς πιστοὺς καθολικοὺς, οὓς δύναμαι νὰ εὕρω.

— Καθολικοὺς ἢ Οὐγονόττους, διέκρινεν ὁ βασιλεὺς ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, ἀρκεῖ νὰ ἦναι ἀνδρεῖοι.

Ὁ βασιλεὺς, ὅπως εἶπη τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες παρίστανον ἐν τῷ πνεύματι τοῦ συγχεομένου Οὐγονόττους καὶ Καθολικοὺς, εἶχε λάβει ὕψος τόσῳ ἀδιάφορον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ δούξ τῆς Γκιζης ἐξεπλάγη.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀσχολεῖται περὶ τῶν Φλαμανδῶν μας; εἶπεν ὁ

ναυάρχος, εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ εἰσέρχεται παρ' αὐτῷ χωρὶς ν' ἀναγγέλλεται, καὶ ὅστις εἰσπερχόμενος εἶχεν ἀκούσει τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἄ! ἰδοὺ ὁ πατήρ μου ὁ ναυάρχος, ἀνέκραξεν Κάρολος ὁ Θ' ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν. Ἀκλουσι περὶ πολέμου, περὶ εὐπατριδῶν, περὶ ἀνδρείων, καὶ φθάνεις ἐγκαίρως. Ὅπου ὁ μαγνήτης, ἐκεῖ στρέφεται ὁ σίδηρος. Ὁ γαμβρός μου τῆς Ναβάρρας καὶ ὁ ἐξάδελφός μου τῆς Γκιζης περιμένουσιν ἐπικουρίαν διὰ τὸν στρατὸν σου. Περὶ τούτου δὲ ἐπρόκειτο.

— Καὶ αἱ ἐπικουρίαι αὗται φθάνουσιν, εἶπεν ὁ ναυάρχος.

— Εἴχετε εἰδήσεις; ἠρώτησεν ὁ Βεαρνός.

— Ναί, τέκνον μου, καὶ ἰδίως παρὰ τοῦ Δελαμὸλ, ὅστις εἶχε φθάσει χθὲς εἰς Ὀρλεάνην, καὶ ἦναι ἐδῶ αὐριονῇ μεθαύριον.

— Διέβωλε! ὁ κύριος ναυάρχος εἶναι λοιπὸν νεκρομάντις καὶ γνωρίζει πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς τριάκοντα ἢ καὶ τεσσαράκοντα λευγῶν ἀπόστασιν. Καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ γνωρίζω μετὰ τῆς αὐτῆς βεβαιότητος πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, ἢ πᾶν ὅ,τι συνέβη πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ὀρλεάνης.

Ὁ Κολιγνὺ ἔμεινεν ἀπαθὴς εἰς τὸ δηλητηριώδες τοῦτο βέλος τοῦ Γκιζης, ὅστις προφανῶς ὑπνίσσετο τὸν θάνατον τοῦ Φραγκίσκου τῆς Γκιζης, πατρός του, δολοφονηθέντος ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ὀρλεάνης, ὑπὸ τοῦ Πολτρώ-δὲ-Μεραζί, ἐκτελέσαντος, κατ' ἑρρέθη, τὸ ἐγκλημα τῇ προτροπῇ τοῦ ναυάρχου.

— Κύριε, εἶπεν οὗτος λίαν ψυχρῶς, εἶμαι νεκρομάντις πάντοτε ὁσάκις πρόκειται νὰ μάθω θετικῶς πᾶν ὅ,τι ἐνδιαφέρει ἐμὲ ἢ τὸν βασιλέα. Ὁ ταχυδρόμος μου ἔφθασε πρὸ μιᾶς ὥρας ἐξ Ὀρλεάνης, καὶ χάρις εἰς τὰς ταχυδρομικὰς ἀμάξας διήνυσεν τριάκοντα δύο λεύγας ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ὁ κύριος Δελαμὸλ ὅστις ἱππεύει τὸν ἵππον του μόλις διανύει δέκα λεύγας τὴν ἡμέραν, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ φθάσῃ τὴν 24 Ἰδοῦ ὅλη ἡ μαγεῖα.

— Εὐγε, πάτερ μου! Ἀξιόλογα ἀπήντησας, εἶπε Κάρολος ὁ Θ'. Ἀπόδειξον εἰς τοὺς νέους τούτους ὅτι ἡ σύνεσις μετὰ τῆς ἡλικίας ἐλεύκανον τὴν γενειάδα καὶ τὴν κόμην σου. Ὡς ἐκ τούτου, ἃς τοὺς στείλωμεν νὰ ὁμιλήσωσι διὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς ἔρωτάς των, καὶ ἃς μείνωμεν ἡμεῖς νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τοὺς πολέμους μας. Οἱ καλοὶ σύμβουλοι, πάτερ μου, κάμνουν τοὺς καλοὺς βασιλεῖς. Πηγαίνετε, κύριοι, ἔχων ὁμιλήσω μετὰ τοῦ ναυάρχου.

Οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον, πρῶτος ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ εἶτα ὁ δούξ τῆς Γκιζης. Μόλις ὅμως ἐξῆλθον τῆς θύρας, ἔκαστος ἄλλην ἐτράπη ὁδόν, ἀφοῦ ἀντεχειρετίσθησαν ψυχρότατα.

Ὁ Κολιγνὺ ἠκολούθησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματος μετὰ τινος ἀνησυχίας, διότι, ὁσάκις ἔβλεπεν ἐγγὺς ἀλλήλων τὰ δύο ἐκεῖνα μίση, ἐφοβεῖτο ἐκρηξίν τινα. Κάρολος ὁ Θ' ἐνόησε τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ναυάρχου, ὅθεν πλησιάζας εἰς αὐτόν καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ βραχίονός του εἶπε:

— Ἔσο ἡσυχος, πάτερ μου, εἶμαι ἐδῶ ὅπως τηρῶ ἕκαστον εἰς τὴν ὑπακοήν καὶ τὸ σέβας. Εἶμαι πράγματι βασιλεὺς, ἀφοῦ ἡ μήτηρ μου ἔπαυσεν οὕσα βασίλισσα. Καὶ ἔπαυσεν οὕσα βασίλισσα ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Καλιγνὺ εἶναι πατήρ μου.

— Ὡ βασιλεῦ! εἶπεν ὁ ναυάρχος, ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνα...

— Εἶναι μία ραδιοῦργος. Μετ' αὐτῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐρηνεύσῃ τις. Οἱ περὶ αὐτὴν Ἱταλοὶ καθολικοὶ εἶναι ματιώδεις, ἐν καὶ μόνον ἐννοοῦντες: γενικὸν ὀλεθρον. Ἐγὼ ἀπειναντίας, οὐ μόνον θέλω νὰ εἰρηνεύσω, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνισχύσω τοὺς ἀλλοθρήσκους. Οἱ ἄλλοι, πάτερ μου, εἶναι πολὺ παράλυτοι καὶ μὲ σκηνδαλίζουσι διὰ τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ἀσωτειῶν των. Θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω εὐλικρινῶς, ἐξηκολούθησε Κάρολος ὁ Θ' διαχυτικώτερος καθιστάμενος, δυσπιστῶ πρὸς πάντας τοὺς περὶ ἐμὲ, πλὴν τῶν νέων μου φίλων! Ἡ φιλοδοξία τῶν Ταβανῶν μοὶ εἶναι ὑποπτος. Ὁ Βιελβίλ δὲν ἀγαπᾷ ἢ τὸν καλὸν οἶνον καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ προδώσῃ τὸν βασιλέα του ἀντὶ πύθου οἶνου Μονεμβασίας. Ὁ Μονμορανσύ μεριμνᾷ μόνον περὶ κυνηγίου καὶ ἀπερνᾷ τὰς ὥρας του ἐν μέσῳ κυνῶν καὶ ιερᾶκων. Ὁ κόμης τοῦ Ρέτς εἶναι Ἰσπανός. Οἱ Γκιζαι εἶναι ἐκ Λορράίνης. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐν Γαλλίᾳ ἄλλοι Γάλλοι. πλὴν ἐμοῦ, τοῦ γαμβροῦ μου τῆς Ναβάρρας καὶ σοῦ. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ δὲν δύναμαι νὰ διωκῶ τὰ στρατεύματά. Εἶναι καὶ πολὺ ἂν μὲ ἀφίνουσιν ἡσυχον νὰ κυνηγῶ ἐν ἀγίῳ Γερμανῶ καὶ Ραμπουλιέττῃ. Ὁ γαμβρός μου τῆς Ναβάρρας εἶναι πολὺ νέος καὶ μικρὰν ἔχει πείραν. Ἀλλως τε, νομίζω ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὸν πατέρα του Ἀντώνιον, τὸν ὁποῖον κατέστρεψαν αἱ γυναῖκες. Μόνος λοιπὸν ἀπομένεις, πάτερ μου, ὅστις εἶσαι ἀνδρεῖος ὡς ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ καὶ συνετὸς ὡς ὁ Πλάτων. Ὡς ἐκ τούτου, ἀγνοῶ τῇ ἀληθείᾳ τί νὰ πράξω: νὰ σὲ κρατήσω ὡς σύμβουλον ἐνταῦθα, ἢ νὰ σὲ πέμψω ἐκεῖ κατὰ ὡς στρατηγόν. Ἄν σὲ ἔχω σύμβουλον, τίς θὰ ἦναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ; ἂν ἦσαι ἀρχηγός, τίς θὰ ἦναι σύμβουλός μου;

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Κολιγνὺ, πρέπει πρῶτον νὰ νικήσωμεν. Αἱ συμβουλαι ἔρχονται κατόπιν.

— Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη σου, πάτερ μου. Ἔστω, λοιπόν, θὰ γείνη κατὰ τὴν γνώμην σου. Τὴν δευτέραν ἀναχωροῦμεν, οὐ μὲν διὰ τὰς Φλάνδρας, ἐγὼ δὲ διὰ τὸ Ἀρμσαζ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐγκαταλείπει τοὺς Παρισίους;

— Ναί, ἀπέκαμον ἐκ τοῦ θορύβου καὶ τῶν ἐρωτῶν τούτων. Ἐγὼ δὲ εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ τῶν ῥεμβασμῶν. Δὲν ἐγεννήθην ὅπως γείνω βασιλεὺς, ἀλλὰ ποιητής. Σὺ θὰ καταρτίσῃς εἰδὸς τὸ συμβουλίου, ὅπερ θὰ κυβερνᾷ ἐνόςῳ μέναι εἰς τὸν πόλεμον. Ἀρκεῖ δὲ ἡ μήτηρ μου νὰ μὴ ἀναμιγνύεται, καὶ πάντα θὰ βαδίσωσι καλῶς. Ἐγὼ ἐμήνυσα ἤδη εἰς τὸν

Ῥονσάρ νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντάμωσίν μου. Ἐκεῖ δὲ οἱ δύο ἡμεῖς, μακρὰν τοῦ θορύβου, μακρὰν τοῦ κόσμου, μακρὰν τῶν φυλῶν, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πυκνοδένδρων δασῶν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, τὸν φλοῦσθον ἀκούοντες τῶν βυάκων, θὰ λαλῶμεν περὶ τοῦ Θεοῦ, τῆς μόνης ταύτης παρηγορίας διὰ τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου τούτου. Ἀκουσε τοὺς ἐπομένους στίχους, δι' ὧν τὸν προσκαλῶ νὰ μὲ ἀνταμώσῃ. Τοὺς συνέθεσα τὴν πρωΐαν ταύτην:

Ῥονσάρ, γινώσκω κάλλιστα ὅτι ἂν δὲν μὲ βλέπῃς τοῦ Ἀνακτός σου τὴν φωνήν, δὲν ἐνθυμεῖται πλέον. Ἀλλ' ὅχι· τῆς ποιήσεως τὸ ἔργον τὸ ὠρατον ἔγω ποτε δὲν λησμονῶ ἂν αὐτὸς τὴν λήθην βέβη. Ῥονσάρ, τὴν φαντασίαν σου νὰ ὑποκαύσω θέλω, πρὸς τοῦτο καὶ τοὺς στίχους μου τούτους σοὶ ἀποστέλλω.

Πλέον μετὰ τοῦ οἴκου σου μὴ ἀσχολῇσαι μόνον. Τὸν κῆπον καὶ τὰ λίχνα ἀφες δι' ἄλλον χροῖνον. Ἐλθέ 'ς τὸν βασιλεῖα σου. Ἦες δὲ πάντα ἄλλον Σὲ ἀγαπᾷ δὲν ἀγνοεῖς, καὶ πόσον τοῦ γλυκεῖς σου στίχους ἐκείνου; ἔκτιμᾷ. Ἄφες λοιπὸν τὸν σῖλον τοῦ βίου, καὶ εἰς Ἀμβόλξ ἔλθε. Θέλει μαζὺ σου Νὰ ἦναι. Πόθον ἄκρατον ἔχει μαζὺ νὰ ζῇτε, Ἐλθέ λοιπὸν καὶ τάχιστα. Ἄλλως θὰ συγχισθῇτε...

— Εὐγε! βασιλεῦ, εὐγε! εἶπεν ὁ Κολιγνῦ. Εἶμαι καταλληλότερος νὰ κρίνω τὰ τοῦ πολέμου, ἢ τὰ τῆς ποιήσεως, ἀλλὰ νομίζω ὅτι οἱ στίχοι οὗτοι ἀξίζουσιν ὅσον καὶ οἱ κάλλιστοι τοῦ Ῥονσάρ, τοῦ Δορά, καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ Μιχαήλ Δελοπιτάλ, καρχελλαρίου τῆς Γαλλίας.

— Ἀ!, πάτερ μου!, ἀνέκραξε Κάρολος ὁ Θ', πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦναι ἀληθὴ αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγεις! Ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ ἐκτιμῶ τὸν τίτλον τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἄπασα ἡ φιλοδοξία μου συγκεντρύεται εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποκτήσω, καὶ ἀκριβῶς ἰδοὺ τί ἔλεγον πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸν διδάσκαλόν μου τῆς ποιήσεως:

Μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσι, τιμιωτέραν λίαν ἔγω φρονῶ τὴν ποιήσιν παρὰ τὴν βασιλείαν. Στέμματα μᾶς προσφέρουσιν ἀμφότεραι. Ἀλλ' ὅμως Μᾶς δίδει τῆς γεννήσεως τὸ δεύτερον ὁ νόμος, Ἐνῷ τὸ τῆς ποιήσεως τὸ ἀποκτῶμεν μόνον. Τὸ πνεῦμά μας οὐράνιον πῦρ ἐξάφνα πυρόνει, καὶ μόνον τοῦ ἀνέρχεται, καὶ μόνον ἀνυψοῦται, μόνον καθίσταται γνωστὸν, καὶ μόνον σεφανοῦται. Ἄν δὲ καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἐπλάσθην τοῦ Ἰψίστου. Τέκνον τοῦ εἶναι ὁ Ῥονσάρ καὶ τέκνον τῆς σοφίης τοῦ Διὸς τῆς ἀρμονίας τῆς τοῦ ποιητοῦ ἡ λύρα, τὰ τῶν ἀνθρώπων πνεύματα σ' αὐτὸν καθυποτάσσεται. Ἐνῷ μόνον σ' τὰ σώματα ὁ βασιλεὺς ἀνάσσει. Ταύτην αὐτοῖς ἐπέκλυσε διαφοράν ἡ Μοῖρα. Στὸν ποιητὴν ἡ ποίησις παρέχει κράτος, ὅπου ποτε δὲν φθίνει τύραννος, οὐδὲ ἰσχυρὸς ἀνθρώπου.

— Βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Κολιγνῦ, εἴξευρον ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης συνδιελέγετο μετὰ τῶν Μουσῶν, ἡγνόουν ὅμως ὅτι αὐταὶ κατεῖχον καὶ τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τῶν συμβούλων τῆς.

— Μετὰ σὲ ὅμως, πάτερ μου, μετὰ σέ. Καὶ ἀκριβῶς ὅπως μὴ ταράττωνται αἱ μετ' αὐτῶν σχέσεις μου θέλω νὰ σοὶ ἀναθέσω τὴν διεύθυνσιν τῶν τοῦ Κράτους. Ἄκουσε λοιπὸν ταύτην τὴν στιγμὴν ὀφείλω ν' ἀπαντήσω εἰς στίχους τινὰς οὓς μοι ἔπεμψεν ὁ προσφιλέας καὶ μέγας ποιητής... Ὡς ἐκ τούτου καὶ δὲν δύναμαι τῶρα νὰ σοὶ δώσω ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα ὅπως γνωρίσης καλῶς τὴν μετὰ Φιλίππου τοῦ Β' διαφωνίαν μου.

Πλὴν τούτων ὑπάρχει καὶ σχέδιόν τι ἐκστρατείας συνταχθὲν ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν μου. Θὰ εὕρω ὅλα αὐτὰ καὶ θὰ σοὶ τὰ στείλω αὐριον τὸ πρωί.

— Κατὰ ποίαν ὥραν, Μεγαλειότατε;
— Κατὰ τὴν δεκάτην. Ἄν δὲ τυχὸν ἡμῶν ἀπησχολημένος μὲ τοὺς στίχους, ἂν ἡμῶν κλεισμένος εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, δὲν πειράζει τίποτε. Εἴσελθε καὶ λάβε ὅσα ἔγγραφα εὔρης ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης, ἐντὸς τοῦ ἐρυθροῦ τούτου χρυσοφυλακείου. Τὸ χρῶμα κυττᾷ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δὲν θὰ ἀπατηθῇς. Ἐγὼ πηγαίνω τῶρα νὰ γράψω εἰς τὸν Ῥονσάρ.

— Χαίρετε, Μεγαλειότατε!

— Χαῖρε, πάτερ μου.

— Τὴν χεῖρά σας...

— Τί λέγεις; τὴν χεῖρά μου; Εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐπὶ τῆς καρδιάς μου· ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις σου. Ἐλα, γέρο μου πολέμιστή, ἔλα.

Καὶ Κάρολος ὁ Θ', ἐλκύσας πρὸς ἐαυτὸν τὸν Κολιγνῦ, ὅστις ὑπεκλίνετο, ἡσπάρθη τὴν λευκὴν κόμην του.

Ὁ ναύαρχος ἐξῆλθεν ἀπομάσσων ἐν δάκρῳ.

Κάρολος ὁ Θ' ἡκολούθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός ἀχρις οὗ τὸν ἔβλεπε, καὶ ἔτεινε τὸ οὖς ἀχρις οὗ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούῃ. Εἶτα, ὅτε οὐτε ἔβλεπεν οὐτε ἠκούεν αὐτὸν πλέον, ἄφησε κατὰ τὴν συνειδήσιν του τὴν ὥχραν κεφαλὴν του νὰ κλίνη ἐπὶ τοῦ ὧμου του, καὶ μετέβη βραδέως εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὄπλων.

Ἡ αἴθουσα αὕτη ἦτο ἡ εὐνοουμένη διαμονή του. Ἐκεῖ ἐδιδάσκετο τὴν ξιφομαχίαν ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, καὶ τὴν ποίησιν ὑπὸ τοῦ Ῥονσάρ. Ἐκεῖ εἶχε πλήρη συλλογὴν ὄπλων ἀμυντικῶν τε καὶ ἐπιθετικῶν ἐκ τῶν ὠραιότερων. Οἱ τοῖχοι ἦσαν πλήρεις πελέκων, ἀσπίδων, λογχῶν, ἀλ-*labardor*,¹ πιστολίων καὶ τουφεκίων. Ἀκριβῶς δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς διάσημος ὀπλοποιὸς εἶχε φέρει αὐτῷ πολυτελέστατον τουφεκίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐγκεκαρχαγμένοι οἱ ἐπόμενοι στίχοι, ποιηθέντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐστεμμένου ποιητοῦ:

Πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς θρησκείας
εἶμαι καταλλήλῳ καὶ πιστῷ,
ἐπὶ τοὺς πολέμιους τῆς βασιλείας
ὁμως καθίσταμαι φοβερόν.

Κάρολος ὁ Θ' εἰσῆλθεν, ὡς εἶπομεν, εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην, καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν μεγάλην θύραν δι' ἧς εἰσῆλθεν, ἤγειρε μέρος τι τοῦ ἐπιτοίχου, ὅπερ ἀπέκρυπτε διὰδρομον φέροντα εἰς δωμάτιον ὅπου γυνὴ τις γονυκλιτῆς ἐπὶ τοῦ γονατιστηρίου τῆς προσήχετο.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ κίνημα τοῦτο ἐγένετο βραδέως καὶ τῶν βημάτων τοῦ βασιλέως ὁ κρότος ἀπώλετο ἐπὶ τοῦ τάπηντος, ἡ γονυκλιτῆς γυνὴ οὐδὲν ἤκουσε, δὲν ἐστράφη καὶ ἐξηκολούθει νὰ προσεύχεται. Ὁ Κάρολος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ὀρθὸς καὶ τὴν παρετήρει σκεπτικῶς.

1. Ἄ λ λ α β α ρ δ α εἶδος λόγχης ἐχούσης πλατεῖαν καὶ ὀξεῖαν τὴν αἰχμήν, καὶ δι' αὐτῆς ἕτερον σιδηρὸν διερχόμενον ἐν εἰδὲς ἡμισελήνου, ἡ πελέκειος.

Ἦτο γυνὴ ἡλικίας τριάκοντα τεσσάρων ἢ τριάκοντα πέντε ἐτῶν, καὶ ἦς τὴν ἀνδρικήν ὠραιότητα ἐποίει καταφανεστέραν ἔτι τὸ ἐνδυμα τῶν περὶ τὴν *Sauv* χωρικῶν. Ἐφῆρε τὸν ὑψηλὸν κεκρύφαλον, ὅστις ἦτο τοῦ συρμού ἐν τῇ γαλλικῇ αὐλῇ κατὰ τὴν βασιλείαν Ἰσαβέλλας τῆς Βαυαρικῆς, ὁ δὲ ἐρυθρὸς αὐτῆς στηθόδεσμος ἦτο πλήρης χρυσῶν κεντημάτων, ὡς εἶναι καὶ οἱ στηθόδεσμοι τῶν χωρικῶν τοῦ *Nettoun* καὶ τῆς *Sóras*. Τὸ δωμάτιον ὅπερ ἀπὸ εἰκονοματίας κατεῖχεν ἦτο παρὰ τὸν κοιτῶνα τοῦ βασιλέως, παρεῖχε δὲ ἀλλόκοτον θέαμα κομψότητος μετ' ἀγροικίας ἀναμειγμένης. Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἀναλογίαν τὰ ἀνάκτορα καὶ ἡ καλύβη μετεῖχον ἐν αὐτῷ ἀλλήλων, ὥστε τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἐφάνετο ἐξίσου ἀπέχον τῆς ἀπλότητος τῆς χωρικῆς καὶ τῆς πολυτελείας τῆς μεγάλης Κυρίας. Καὶ πράγματι, τὸ γονατιστήριον, ἐφ' οὗ ἐκείνη ἦτο γονυπετής, ἦτο ἐκ ξύλου δρυὸς θαυμασίως ἐγλυμμένου καὶ κεκαλυμμένου ὑπὸ βελούδου μετὰ χρυσῶν ἐκ χρυσοῦ ἐνῷ ἡ Γραφή — διότι ἡ γυνὴ αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὴν τῶν διαμαρτυρουμένων θρησκείαν — ἐν ἡ ἀνεγίνωσκε τὰς προσευχὰς τῆς ἦτο παλαιὸν τὸ βιβλίον κατὰ τὸ ἡμισυ ἐσχισμένον, ἐξ ἐκείνων ἃ εὐρίσκει τις ἐν ταῖς πτωχοτέραις τῶν οἰκιῶν.

Πάντα δὲ τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τὸ γονατιστήριον καὶ πρὸς τὴν Βίβλον ἐκείνην.

— Ἐ! Μαδελόν! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ἡ γονυπετοῦσα γυνὴ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν μειδιῶσα, μόλις ἤκουσε τὴν οἰκείαν αὐτῇ ἐκείνην φωνήν, καὶ ἐγερθεῖσα:

— Ὡ! εἶσαι σύ, υἱέ μου· εἶπε.

— Ναί, τροφέ μου· ἔλα ἐδῶ.

Κάρολος ὁ Θ' ἄφησε νὰ ἐπ' ἀναπέσῃ τὸ τῆς θύρας παραπέτασμα, καὶ παρενθὺς ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βραχιόνος σκίμποδός τινος. Ἡ τροφὸς προσῆλθε:

— Τί μὲ θέλεις, Καρλόττο;

— Ἐλα δῶ καὶ ὁμίλει σιγᾷ.

Ἡ τροφὸς ἐπλησίασε μετ' οἰκειότητος, ἥτις πιθανὸν νὰ προήρχετο ἐκ τῆς μητρικῆς ἐκείνης ἀγάπης, ἣν ἡ γυνὴ αἰσθάνεται πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῆς γαλουχηθὲν παιδίον· ἀλλ' εἰς τὴν ὁποίαν τὰ σκαנדάλωδη τῆς ἐποχῆς χρονικὰ ἀπέδιδον πηγὴν ἡμιστά καθαρὰν.

— Ἰδοὺ ἐγώ, εἶπεν ἡ γυνὴ· ὁμίλει.

— Ὁ ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον ἐζήτησα, εἶναι ἐδῶ;

— Ἀπὸ ἡμισείας ὥρας.

Ὁ Κάρολος ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παραθύρον, παρετήρησε μὴ τις ἦτο ἐκεῖ παρακμονεύων, ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν, ἐπεινεν ὀπισθεν αὐτῆς τὸ οὖς μὴ τις ἤκροατο, ἐτίναξε τὴν κόκκιν ἀπὸ τῶν εἰς τὸν τοῖχον ἀνηρτημένων ὄπλων, ἐθώπευσε μέγα *λαγωνικόν*, — ὅπερ τὸν ἡκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα, ἰσχυμένον ὅτε ὁ κύριός του ἴστατο, καὶ ἐπαναλαμβάνον τὸν δρόμον του ὅτε καὶ ὁ κύριός του ἐβάδιζε, — εἶτα ἐπανελθὼν εἰς τὴν τροφὸν του

— Καλὰ, τροφέ, εἰσαξέ τον εἶπε.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐξῆλθε διὰ τῆς αὐτῆς

θύρας, δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει· ὁ δὲ βασιλεὺς πορευθεὶς ἐστηρίχθη εἰς τράπεζαν ἐφ' ἧς ἔκειντο παντοειδῆ ὄπλα. Δὲν παρήλθε στιγμή, καὶ τοῦ παραπετάσματος τῆς θύρας ἀνυψωθέντος, εἰσῆλθεν ὁ ὑπ' αὐτοῦ περιμενόμενος.

[Ἐπειτα συνέχισε]

Σ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Κ Ω Μ Ω Ι Δ Ι Α Σ

[Διήγημα *Alphonse Karr*. Μετάφρ. Ἀγγέλ. Βλάχου]

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου μύθου)

— Κύριε Ἐρνέστε, εἶπεν ἡ Ἀναστασία, ὁ κ. Χαμέλ σὰς ὠμίλησε περὶ τοῦ ἀνεψιῦ του.

Ὁ Ἐρνέστος ἠρυσθίρσεν καὶ εἶπε :

— Μάλιστα, δεσποινίς. Ἐπερίμενα νὰ σὰς τὸ εἰπῶ ἀπόψε, διότι εἶνε ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζετε ὅλας τὰς λεπτομερείας αὐτοῦ τοῦ διαλόγου.

— Τὰς γνωρίζω περίπου, κύριε Ἐρνέστε, ὑπέλαβεν μειδιδῶσα ἡ Ἀναστασία. Ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα ; τί διαθέσεις εἶχεν ὁ Χαμέλ, ἀφοῦ ὠμίλησατε ;

— Θέλει νὰ καλέσῃ ἐδῶ τὸν ἀνεψιόν του.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Δὲν τὸ θέλω, καὶ δὲν θὰ γείνη. Αὐτὸς ὁ διεφθαρμένος θὰ τὸν ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην. Σεῖς βεβκίως θὰ τοῦ γράψετε.

— Ἐγραψα ἤδη.

— Πρέπει νὰ κάυσετε τὸ γράμμα.

— Αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται οὔτε ἀπὸ σὰς, οὔτε ἀπὸ ἐμέ. Τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἐβάλεν εἰς τὸν κόλπον του. Δὲν ἤξεύρω ποῖος τοῦ ἐνέπνευσεν αὐτὴν τὴν δυσπιστίαν, ἀλλὰ θέλει νὰ τὸ δώσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν γραμμικοκομιστὴν τοῦ ταχυδρομείου.

— Θὰ κακορθώσωμεν νὰ τὸν ἐμποδίσωμεν. Ἀλλ' ὅσαι φορεῖς καὶ ἂν τὸ κακορθώσωμεν, θὰ ἐπιτύχῃ ἐπὶ τέλους, καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτός, τοῦ ὁποῖου τὰ τελευταῖα γράμματα ἦσαν γεμάτα στοργὴν καὶ τρυφερότητα, θὰ ρηάσῃ ἐδῶ εἰς τρεῖς ὥρας, καὶ θὰ καταστρέψῃ ὅ,τι ἔκαμα. . . διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ θεοῦ του. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν διὰ τὸν ἄμεσον κίνδυνον. Γράψατε μίαν ἐπιστολὴν κατ' ὅλα ὁμοίαν ἐξωτερικῶς μετὰ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐγράψατε εἰς τὸν κατηραμένον αὐτὸν ἀνεψιόν. Εἰπέτέ του ὅ,τι ἡμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε διὰ νὰ τὸν ἀπελπίσετε. Ἐπειτα μοῦ τὴν δίδετε, καί. . . αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ δώσῃ ὁ κ. Χαμέλ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐγὼ θὰ φροντίσω ἔπειτα πρέπει νὰ εὐρώμεν τρόπον ν' ἀπομακρύνωμεν διὰ πικρὸς αὐτὸν τὸν ἀνεψιόν. Ἐχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω σπουδαίως μαζί σας, κύριε Ἐρνέστε. Ἀπόψε κατὰ τὰς ἑνδεκά, ὅταν θὰ ἦνε εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον, ἐλάτε ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Ἄν ἐξυπνήσῃ, θ' ἀκούσω ἀπ' ἐδῶ τὸ κουδοῦνι, καὶ τὴν φωνὴν του ἀκόμη. Φροντίσετε δὲ νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἐπιστολὴν πρὸ τοῦ γεύματος. Ἐβαλε, μοῦ εἶπατε, τὸ γράμμα εἰς τὴν πλαγινὴν τσέπην τοῦ φορέματός του.

— Μάλιστα.

— Πολὺ καλὰ. Σὰς περιμένω εἰς τὰς 11.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ γέρον Βιμέ, ὅστις ὑπηρετεῖ ἐπὶ τραπέζης τὸν κ. Χαμέλ, τὸν Ἐρνέστον καὶ τὴν ἰδίαν του θυγατέρα, ἔχυσεν τὸ ἔμβλημα τοῦ ψητοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου τοῦ κ. Χαμέλ. Ἡ Ἀναστασία ἔβαλε κραυγὴν, ἠρώτησε τοσοῦτον ἔντρομος μὴν ἐκείνη, ὥστε καὶ ὁ Χαμέλ αὐτὸς ἤρξατο διστάζων περὶ τοῦ ἐναντίου, καὶ ἀπήντησεν, ὅτι δὲν τὸ ἐπίστευεν, ἀλλ' ὅτι . . . ἐν τούτοις. . .

Ἡ Ἀναστασία ἔστειλε τὸν πατέρα τῆς νὰ φέρῃ τὸν κοιτωνίτην τοῦ κ. Χαμέλ, καὶ τοῦ ἐξέβαλεν ἀμέσως τὸ ἔνδυμά του, ὅπερ μετέβη νὰ καθαρίσῃ εἰς τὸ παρκαίμενον δωμάτιον.

— Τί εὐμόρφον ἔνδυμα ! . . . τί ὠραῖον χρῶμα ! τρεῖς φορεῖς μόνον τὸ ἐβάλατε ! . . . ἔλεγεν ἡ Ἀναστασία ἀπερχομένη, καὶ μεταφέρουσα εἰς τὸν ἐπενδύτην πᾶσαν τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς τὴν τρυφερότητα, ἧς δὲν εἶχεν ἀνάγκην πλέον ὁ Χαμέλ, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν εἶχε κατῆ. Αἶφνης ὁ κ. Χαμέλ ὠχρίασεν.

— Ἀναστασία ! ἐφώνησε, φέρε μοι γρήγορα τὸ φορέμά μου !

Καὶ συγχρόνως ἠγέρθη ἵνα τὸ ζητήσῃ μόνος. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸ ἔφερον ἡ Ἀναστασία. Ἐφερε ταχὺς τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ἐξήγαγε τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε θέσει τὴν προῖαν. Εἶτα εἶπεν :

— Ἄφησε τὸ φορέμα, κ' ἔλα νὰ γευματίσῃς.

Ἀλλ' ἡ Ἀναστασία δὲν ἐπανῆλθεν εἰμὴ ἀφοῦ ἐπληρώσας πρῶτον τὸ λάθος τοῦ πατρὸς τῆς.

Μετ' ὀλίγον ἐσήμηνεν ἡ θύρα, καὶ ἐφανίσθη ὁ γραμμικοκομιστής, εἰς ὃν ὁ κ. Χαμέλ ἐνεπιστεύθη ἰδιοχείρως τὸ γράμμα του. Ἡ Ἀναστασία ἐμειδίασε.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Ἐρνέστος, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἀνέμεινε τὴν Ἀναστασίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς συνεντεύξεως, ἀπεκοιμήθη τέλος ἐπὶ τινος κλιντήρος. Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἦλθεν ἐκείνη. Ἦτο συγκεκινημένη καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε.

— Κύριε Ἐρνέστε, εἶπεν, ἀφοῦ ἐκάθισεν πλησίον του, ἀπεκτίσαστε μεγάλην ἐπιρροήν εἰς τὸν κ. Χαμέλ, καὶ ἔσχησεν ἐξ ὁμοιότητος τὴν ἰδικήν μου. Ἐπεπρόσθεσεν αὐτῇ μετὰ ἀνυσχεῖ, καὶ θὰ ἔκαμα ὅλα μου τὰ δυνάτιστα διὰ νὰ τὴν ματαιώσω, ἂν δὲν τὴν ἠσθάνομην καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ διότι ἐνεπνεύσατε καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ὑπόληψιν, ὅσῃν εἰς τὸν κύριόν μου. Εἶνε ὅμως καίρις νὰ ἐξηγηθῶμεν. Ἐως τώρα ἐξεπληρώσατε ὅσας ὑποσχέσεις μ' ἐδώκατε. Μ' ἐβοηθήσατε εἰς τὰ σχέδιά μου, χωρὶς νὰ τὰ γνωρίζετε καὶ χωρὶς νὰ ἔχετε κανέν ἄλλο συμφέρον παρὰ μικρὰν τινα αὐξήσιν τοῦ μισθοῦ σας. Τοῦ λοιποῦ δὲν ἡμπορεῖτε πλέον νὰ ἦσθε ὑποτακτικὸς μου· πρέπει νὰ γίνετε σύντροφός μου καὶ σύμμαχος. Πρέπει νὰ συνεργασθῶμεν πρὸς κοινὸν σκοπὸν. Ἄν, κύριε Ἐρνέστε, δὲν συμβῇ τίποτε ἀπευκαίτων, ὅταν ἀποθάνῃ ὁ κ. Χαμέλ θὰ ἦμιχι πλουσία, διότι, ἔκαμε διαθήκην καὶ μοῦ ἀφίνει ὅλην τὴν τὴν περιουσίαν, ἐκτὸς ὀλίγων κληροδοτημάτων.

Ἐν τούτοις ὑπάρχει κίνδυνος, ὅστις ἀπειλεῖ τὰ σχέδιά μου. Πρὶν σὰς τὸν εἰπῶ, καὶ θὰς καὶ τί ἐσυλλογίσθην διὰ νὰ τὸν ἀποφύγω. Πρέπει νὰ παντῆσατε εἰλικρινῶς εἰς αὐτὴν μου τὴν ἐρώτησιν : Τὰ σχέδιά μου αὐτά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προστατεύσωμεν, θέλετε νὰ γείνουν σχέδιά μας ; τὴν περιουσίαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν, θέλετε νὰ τὴν ἔχωμεν καὶ οἱ δύο μαζί ;

— Ἀχ, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἐρνέστος, τί ἔκαμα διὰ νὰ γείνω ἄξιος τόσης καλωσύνης ;

— Περιττὴ ἡ ἐρώτησις.

— Εἶμαι τόσον συγκεχυμένος, ὥστε δὲν ἔχω λόγους νὰ . . .

— Προσπαθήσατε νὰ εὑρετε μερικὸς, ὥστε νὰ μοῦ ἐξηγήσατε τί ἐννοεῖτε, ὑπέλαβε ξηρῶς ἡ δεσποινίς Ἀναστασία· θέλετε ἢ ὄχι ;

— Ἀλλὰ . . ., δεσποινίς, εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι εἶμαι παραπολὺ εὐτυχής. . .

— Ἀρκεῖ νὰ εἰσθε ἀρετὰ.

Ὁ Ἐρνέστος ἠσπάσθη τὴν χεῖρά τῆς. Οὐδέποτε εἶχε τις ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς Ἀναστασίας, ἧτις ἠσθάνθη τὴν στιγμήν ἐκείνην ὅτι ἡ χαρὰ τῆς τὴν ἐπνίγε. Μετ' ὀλίγον ὅμως συνῆλθε καὶ εἶπεν :

— Ἄς ἐργασθῶμεν λοιπὸν ὁμοῦ. Μ' αὐτὸν τὸν ἀνεψιὸν πρέπει νὰ τελειώσωμεν. Ἐνόςφ δὲν τὸν ἰδῇ, θὰ τὸν φαντάζεται γεμάτον προτερήματα. Πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Τί λέγετε ;

— Πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, καὶ νὰ φροντίσῃ ὁ ἴδιος νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βάρος του.

— Ἀλλά. . .

— Ὁ κ. Χαμέλ δὲν εἶδε τὸν ἀνεψιόν του ἀπὸ παιδί. . . ὅταν εἶχεν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν ἡλικίαν. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀνεψιὸς θὰ γεινῆτε σεῖς.

— Ἐγὼ ;

— Σεῖς ὁ ἴδιος· ἔχετε περίπου τὴν ἡλικίαν του.

— Ἀλλὰ με γνωρίζει ὡς Ἐρνέστον Ζιρώ.

— Ἀδιάρκον· θὰ τοῦ παίξωμεν μίαν μικρὰν κωμωδίαν, καὶ θὰ γελασθῇ. Ἡλθατε ἐδῶ μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρνέστου Ζιρώ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε πλαστόν. Πραγματικῶς, εἰσθε ὁ Ὀλιβιέρος Χαμέλ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Χαμέλ· εἰσθε ἀπλητισμένος διὰ τὴν ἀστοργίαν τοῦ θεοῦ σας, καὶ μετανοημένος διότι τὸν παρημελήσατε τόσον καιρὸν. Εἶχατε ἐπιθυμίαν νὰ ἐκτελέσετε τὴν τελευταίαν παραγγελίαν τοῦ πατρὸς σας, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀποθάνῃ, σὰς εἶπε : «ἀγάπα καὶ σέβου τὸν θεόν σου». Ἐμάθετε ὅτι δὲν εἶχε γραμματέα, καὶ ἦλθατε ἐδῶ μετὰ ψευδὲς ὄνομα νὰ τὸν ὑπηρετήσατε ὡς γραμματεὺς, καὶ νὰ ποκτήσατε ὑπ' αὐτὴν τὴν ιδιότητα τὴν ἀγάπην του, τὴν ὁποίαν εἶχε χάσει ὁ ἀνεψιὸς του.

— Τί φαντασία !

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ πιθανόν.

— Ἀλλὰ τί θὰ σὰς ὠφελήσῃ ; Ἡ συνέχεια τῆς κωμωδίας θὰ εἶνε περίπου ἡ ἐξῆς : Ὁ κ. Χαμέλ ἐναγκαλιέται τρυφερώτατα τὸν ἀνεψιόν του, μετανοεῖ ὅτι ἀπεμάκρυνεν τόσον καιρὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν